

**ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

основание:

чл. 149, ал. 1, т. 2 от

Конституцията на Република България

ИСКАНЕ

**ОТ НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ОТ 43-ТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ
ЗА ОБЯВЯВАНЕ НА ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННОСТ НА ЗАКОНА ЗА
РАТИФИЦИРАНЕ НА ДОГОВОРА ЗА ДИЛЪРСТВО МЕЖДУ РЕПУБЛИКА
БЪЛГАРИЯ В КАЧЕСТВОТО НА ЕМИТЕНТ И СИТИГРУП ГЛОБЪЛ МАРКЕТС
ЛИМИТИД, ЕЙЧ ЕС БИ СИ БАНК ПИ ЕЛ СИ, СОСИЕТЕ ЖЕНЕРАЛ И
УНИКРЕДИТ БАНК АГ В КАЧЕСТВОТО НА ОРГАНИЗАТОРИ И ДИЛЪРИ
ОТНОСНО ГЛОБАЛНА СРЕДНОСРОЧНА ПРОГРАМА НА РЕПУБЛИКА
БЪЛГАРИЯ ЗА ИЗДАВАНЕ НА ОБЛИГАЦИИ НА СТОЙНОСТ 8 000 000 000
ЕВРО, ПОДПИСАН НА 6 ФЕВРУАРИ 2015 Г., НА ДОГОВОРА ЗА
АГЕНТСТВО МЕЖДУ РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ В КАЧЕСТВОТО НА
ЕМИТЕНТ И СИТИБАНК Н.А., КЛОН ЛОНДОН, В КАЧЕСТВОТО НА
ФИСКАЛЕН АГЕНТ, ПЛАТЕЖЕН АГЕНТ, АГЕНТ ПО ЗАМЯНАТА, АГЕНТ ПО
ПРЕХВЪРЛЯНЕТО И АГЕНТ ЗА ИЗЧИСЛЯВАНЕ И СИТИГРУП ГЛОБЪЛ
МАРКЕТС ДОЙЧЛАНД АГ В КАЧЕСТВОТО НА РЕГИСТРАТОР, ПЛАТЕЖЕН
АГЕНТ И АГЕНТ ПО ПРЕХВЪРЛЯНЕТО ОТНОСНО ГЛОБАЛНА
СРЕДНОСРОЧНА ПРОГРАМА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ ЗА ИЗДАВАНЕ
НА ОБЛИГАЦИИ НА СТОЙНОСТ 8 000 000 000 ЕВРО, ПОДПИСАН НА 6
ФЕВРУАРИ 2015 Г., И НА АКТА ЗА ПОЕМАНЕ НА ЗАДЪЛЖЕНИЯ ОТ
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ В КАЧЕСТВОТО НА ЕМИТЕНТ ОТНОСНО
ГЛОБАЛНА СРЕДНОСРОЧНА ПРОГРАМА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ ЗА**

**ИЗДАВАНЕ НА ОБЛИГАЦИИ НА СТОЙНОСТ 8 000 000 000 ЕВРО,
ПОДПИСАН НА 6 ФЕВРУАРИ 2015 Г., ОБН. ДВ. БР. 16 ОТ 27.02.2015 Г.**

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

На 25 февруари 2015 г. 43-то Народно събрание прие Закон за ратифициране на Договора за дилърство между Република България в качеството на Емитент и Ситигруп Глобъл Маркетс Лимитид, Ейч Ес Би Си Банк Пи Ел Си, Сосиете Женерал и Уникредит Банк АГ в качеството на Организатори и Дилъри относно Глобална средносрочна програма на Република България за издаване на облигации на стойност 8 000 000 000 евро, подписан на 6 февруари 2015 г., на Договора за агентство между Република България в качеството на Емитент и Ситибанк Н.А., клон Лондон, в качеството на Фискален агент, Платежен агент, Агент по замяната, Агент по прехвърлянето и Агент за изчисляване и Ситигруп Глобъл Маркетс Дойчланд АГ в качеството на Регистратор, Платежен агент и Агент по прехвърлянето относно Глобална средносрочна програма на Република България за издаване на облигации на стойност 8 000 000 000 евро, подписан на 6 февруари 2015 г., и на Акта за поемане на задължения от Република България в качеството на Емитент относно Глобална средносрочна програма на Република България за издаване на облигации на стойност 8 000 000 000 евро, подписан на 6 февруари 2015 г. (наричан по-долу за краткост „закон за ратифициране“, „закон за ратификация“ или „ратификационен закон“, а договорите – наричани по-долу за краткост съответно „договори“, „ратифицирани договори“ или „процесни договори“). Съгласно Заключителна разпоредба, Параграф единствен – ратификационният закон влиза в сила от деня на обнародването му в „Държавен вестник“. Ратификационният закон беше обнародван в „Държавен вестник“, брой 16 от 27 Февруари 2015 г. Трите горесцитирани ратифицирани договора бяха обнародвани в „Държавен вестник“, брой 25 от 3 Април 2015г. Същите са влезли в сила.

Оспорваме горепосочения Закон за ратифициране в неговата

цялост и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България молим да установите неговата противоконституционност предвид следните аргументи:

1. При приемането на ратификационния закон народните представители са били лишени от възможността да направят предложения за промени в законопроекта, гласуван на първо четене, което е в нарушение на принципа на правовата държава (чл. 4, ал. 1 от Конституцията) и принципа на политическия плюрализъм (чл. 11, ал. 1 от Конституцията) (аргументи от Решение № 8 от 27 май 2010 г. на Конституционния съд, обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г.). Нарушен е още и принципът на парламентарната форма на държавно управление (чл. 1, ал. 1 от Конституцията) и принципът, гарантиращ че Народното събрание осъществява законодателната власт (чл. 62, ал. 1 от Конституцията). Недопустимо е в случаите, когато при обсъждането на законопроектите на първо четене в постоянните комисии или в пленарната зала народни представители заявят недвусмислено, че възнамеряват да упражнят правото си да внесат предложения по отделни текстове за второто четене, да се пристъпва към второто гласуване в същото заседание (аргументи от Решение № 8 от 27 май 2010 г. на Конституционния съд, обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г.). При осъществяване на процедурата за гласуване на законопроект на две четения в едно заседание (чл. 88, ал. 1, изречение второ от Конституцията) при всички случаи следва да се даде възможност на народните представители да формулират предложения по текстовете на законопроекта, когато изразят желание за това (аргументи от Решение № 8 от 27 май 2010 г. на Конституционния съд, обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г.), и впоследствие тези предложения следва да бъдат подложени на обсъждане и гласуване на второ четене.

Конституционният съд многократно (Решение № 28 от 1998 г. по к.д. № 26 от 1998 г., Решение № 1 от 1999 г. по к. д. № 34 от 1998 г., Решение № 14 от 2001 г. по к. д. № 7 от 2001 г., Решение № 4 от 2002 г. по к. д. № 14 от 2002 г., Решение № 7 от 2005 г. по к. д. № 1 от 2005 г., Решение № 6 от 2007 г. по к.

д. № 3 от 2007 г.) е разглеждал спорове във връзка с конституционното правило за задължителните две гласувания (четения) на всеки законопроект (чл. 88, ал. 1 от Конституцията) и се е произнасял в смисъл, че двете четения на законопроектите са двете решаващи фази на законодателния процес и протичат като обсъждане и гласуване в пленарната зала на Парламента. Освен в пленарната зала обаче законопроектите се обсъждат и гласуват и в постоянните комисии на Народното събрание и именно затова Конституцията подчертава, че те подпомагат дейността на Народното събрание (чл. 79 от Конституцията). По действащото парламентарно право преди първото четене законопроектът преминава през обсъждане в комисиите, на които е разпределен от председателя на Народното събрание. След като законопроектът е приет в пленарна зала на първо четене в "цялост и по принцип", следва фазата на писмени предложения между двете гласувания, които народните представители могат да правят по законопроекта, като ги формулират и отправят до съответната водеща комисия. Тази фаза не е спомената в Конституцията, но без нея второто четене в пленарна зала просто няма смисъл - защо да има второ четене, ако законопроектът няма да може да бъде изменян и допълван между двете гласувания? (аргументи от Решение № 8 от 27 май 2010 г. на Конституционния съд, обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г.) Според уредбата в Правилника за организацията и дейността на Народното събрание предложенията на народните представители постъпват във водещата постоянна комисия, където се обсъждат, при което може да се формират предложения, изхождащи от самата комисия, които биват включвани в нейния доклад за второ четене. Този доклад съдържа всички направени предложения от народните представители след първото гласуване, включително и тези на комисията.

След като законодателният процес съдържа правилото за две гласувания в пленарна зала като решаващи фази в приемането на всеки законопроект, тогава по дефиниция приетите закони ще съдържат и текстове, които ще се основават на направените между двете четения предложения, обсъдени и приети само веднъж в пленарната зала на второ гласуване

(същото се поддържа от Конституционния съд с Решение № 8 от 27 май 2010 г., обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г.). С Решение № 8 от 27 май 2010 г., обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г., Конституционният съд твърдо и категорично подкрепя тезата, че това разбиране не е в противоречие с конституционното правило на чл. 88, ал. 1 за двете гласувания (четения), защото гласуването на предложенията, направени между първо и второ четене, е част от самото второ четене, а направените предложения са елементи на законодателната процедура след първото четене. До второ четене не може да се стигне, ако не се даде възможност за писмени предложения на народните представители за изменения и допълнения в текстовете на законопроекта (аргументи от Решение № 8 от 27 май 2010 г. на Конституционния съд, обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г.). В законодателния процес всяко действие е обусловено от предхождащото го - до второ четене не може да се стигне, ако не се мине през фазата на писмените предложения на народните представители за изменение и допълнение в текстовете на законопроекта (аргумент от Решение 6 от 19 Април 2007 г. на Конституционния съд, обн. ДВ. бр.35 от 27 Април 2007г.)

Внесените в Народното събрание законопроекти се изменят и допълват в процеса на тяхното обсъждане, като предложения в този смисъл се правят както от народните представители, така и от водещата постоянна комисия. Друг е въпросът, дали и доколко тези субекти ще се възползват от предоставената им от Конституцията възможност да направят предложения по текстовете на законопроекта между двете гласувания (аргумент от Решение № 8 от 27 май 2010 г. на Конституционния съд, обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г.).

Практиката на Конституционния съд категорично подчертава възможността да се внасят промени в законопроектите между двете гласувания в Народното събрание. Така в мотивите на Решение № 14 от 2001 г. по к. д. № 7 от 2001 г. съдът е приел, че "Конституцията не ограничава възможностите на законодателя да допълва или изменя проектите за закони между двете гласувания", както и че "съвсем естествено и

конституционносъобразно е внесените законопроекти да бъдат изменяни и допълвани в процеса на тяхното обсъждане". От тази гледна точка изискването за две гласувания на законопроектите, провеждани на отделни заседания, е тясно свързано със създаването на гаранции за упражняване правото на народните представители да правят предложения за промени в първоначалните текстове на законопроектите (аргументи от Решение № 8 от 27 май 2010 г. на Конституционния съд, обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г.). В същото време, когато Народното събрание реши двете гласувания да се извършат в едно заседание, това не бива да отнема възможността народните представители да правят предложения по приетия на първо четене законопроект (аргументи от Решение № 8 от 27 май 2010 г. на Конституционния съд, обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г.).

Писмените предложения за изменение и допълнение на текстовете на законопроектите, които народните представители могат да правят между първото и второто гласуване в Народното събрание, представляват участие на народните представители в законодателния процес, без което законодателството в една демократична и правова държава не може да се осъществява (аргументи от Решение № 8 от 27 май 2010 г. на Конституционния съд, обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г.). Това разбиране кореспондира точно на чл. 4, ал. 1 от Конституцията и намира своята стабилна конституционна опора в тази фундаментална норма. Нещо повече - писмените предложения за изменение и допълнение на текстовете на законопроектите, които народните представители могат да правят между първото и второто гласуване в Народното събрание, представляват един от абсолютните белези на парламентарната форма на държавно управление в сферата на законодателния процес и това съответства на смисъла и духа на чл. 1, ал. 1 от Конституцията.

Конституционно недопустимо е политическото мнозинство в Народното събрание да злоупотребява с възможността, предоставена от чл. 88, ал. 1, изречение второ от Конституцията, по изключение двете гласувания на законите да се извършват на едно заседание (аргументи от Решение № 8 от

27 май 2010 г. на Конституционния съд, обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г.). Във всички случаи, когато се прибегва до тази възможност, това не трябва да води до ограничаване на плурализма на мненията в Парламента (аргументи от Решение № 8 от 27 май 2010 г. на Конституционния съд, обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г.). Принципът на политическия плурализъм се гарантира и защитава от чл. 11, ал. 1 на Конституцията. Правото на народните представители да внасят предложения по съдържанието на законопроектите между двете гласувания не може да бъде ограничавано под никаква форма, дори когато те се провеждат на едно заседание (аргументи от Решение № 8 от 27 май 2010 г. на Конституционния съд, обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г.). Когато народен представител заяви желание да направи предложение по текстовете на законопроекта в процедурата на второто четене, следва да му се предостави тази възможност (аргументи от Решение № 8 от 27 май 2010 г. на Конституционния съд, обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г.), и ако той е направил такова предложение, то следва да бъде поставено на обсъждане и гласуване. Противното е несъвместимо със същността на законодателството в демократичната държава (чл. 62 от Конституцията) и е отстъпление от принципа на политически плурализъм, установен в чл. 11, ал. 1 от Основния закон на страната (аргументи от Решение № 8 от 27 май 2010 г. на Конституционния съд, обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г.). Гласуването на законопроектите на две четения в едно заседание (чл. 88, ал. 1, изречение второ от Конституцията) не изключва възможността да се допускат предложения по текстовете на приет на първо четене законопроект и те да се обсъждат в пленарната зала преди окончателното гласуване на закона (аргументи от Решение № 8 от 27 май 2010 г. на Конституционния съд, обн. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г.).

Установено от стенографския протокол на заседанието на 43-то Народното събрание, проведено на 25-ти февруари, 2015 г., в конкретния процесен случай при приемането на ратификационния закон народните представители са били лишени от възможността да направят предложения за промени в законопроекта, гласуван на първо четене. Още нещо – трите

предложения на народни представители от опозицията за промени в законопроекта, гласуван на първо четене, които са били направени между първото и второто гласуване, изобщо не са били поставени на обсъждане и гласуване.

Видно от стенографския протокол на заседанието на 43-то Народното събрание, проведено на 25-ти февруари, 2015 г., и установено от предложението на народния представител Румен Гечев с вх. № 554-00-500, дата 25 / 02 / 2015 г., 14:32 часа. - между първото и второто гласуване на ратификационния законопроект народният представител Румен Гечев е направил предложение за изменение на приетия на първо гласуване ратификационен законопроект, като е внесъл предложението си в деловодството на Народното събрание с вх. № 554-00-500, дата 25/02 2015 г., 14:32 часа, т.е. след приемането на законопроекта на първо четене (първо гласуване), но преди второ му четене (второ гласуване). Чрез това предложение народният представител Румен Гечев предлага в чл. 1 числото „8 000 000 000“ да се замени с числото „3 500 000 000“. Цитираното предложение на народния представител Румен Гечев за изменение на ратификационния законопроект изобщо не е подложено на обсъждане и на гласуване на второ четене, с което е нарушено фундаменталното право на народния представител на прави предложения за изменения на законопроекта и те съответно да бъдат поставени на обсъждане и гласуване, а оттам е опорочена и цялата процедура на парламентарния законодателен процес. Нещо повече – видно от стенографския протокол на заседанието на 43-то Народното събрание, проведено на 25-ти февруари, 2015 г., в самото пленарно заседание между първото и второто четене (гласуване) предложения за изменения на ратификационния законопроект правят и народните представители Мая Манолова (предложение за редуциране на дълга до размер 6 900 000 000 лева) и Георги Кадиев (предложение числото 8 000 000 000 евро да бъде заменено със 7 000 000 000 евро). Предложенията на народните представители Мая Манолова и Георги Кадиев, направени между първото и второто четене (гласуване), за изменение на

ратификационния законопроект изобщо не са подложени на обсъждане и на гласуване на второ четене, с което е нарушено фундаменталното право и на тези народни представители на правят предложения за изменения на законопроекта и те съответно да бъдат поставени на обсъждане и гласуване, а оттам е опорочена и цялата процедура на парламентарния законодателен процес. Горепосочените нарушения в хода на законодателния процес и лишаването на народните представители от правото им да правят предложения за изменения на законопроекта между първото и второто четене (гласуване) представляват отделни и самостоятелни основания за обявяването на ратификационния закон за противоконституционен.

Председателстващият заседанието на Народното събрание не предоставя възможност на народните представители да направят предложения за изменения и допълнения на текстовете на законопроекта между първото и второто четене (гласуване), а предложенията на горепосочените народни представители (Румен Гечев, Мая Манолова и Георги Кадиев), направени между първото и второто четене (гласуване), за изменения изобщо не са поставени на обсъждане и гласуване на второ четене и са игнорирани.

Горепосочените три предложения за изменения на ратификационния законопроект, изхождащи от народни представители от средите на парламентарната опозиция, изобщо не са подложени на обсъждане и гласуване, но за разлика от тях предложението, направено между първото и второто четене (гласуване) и изхождащо от народния представител Менда Стоянова от управляващото мнозинство, с което тя предлага чл. 1 да бъде член единствен, а чл. 2 от законопроекта да бъде обособен в параграф единствен в Заключителна разпоредба, е подложено на гласуване.

Горепосочените тежки и съществени нарушения на Конституцията в сферата на законодателния процес са отделни и самостоятелни основания за обявяването на ратификационния закон за противоконституционен. При парламентарната форма на държавно управление правото на народните представители да правят предложения между първото и второто четене на

законопроекта е абсолютен и необходим белег на парламентаризма. Лишаването на народните представители от това им право или нарушаването му представлява опорочаване на процедурата на законодателния процес при парламентарната форма на управление и е в противоречие с **чл. 1, ал. 1 от Конституцията** (парламентарната форма на държавно управление), а това е отделно и самостоятелно основание за обявяването на закона за противоконституционен. Нарушен е още и принципът на правовата държава (**чл. 4, ал. 1 от Конституцията**) и принципът на политическия плюрализъм (**чл. 11, ал. 1 от Конституцията**). Нарушен е и **чл. 62, ал. 1 от Конституцията**, установяващ и гарантиращ принципа, че Народното събрание осъществява законодателната власт.

2. Ратификационният закон е противоконституционен и поради нарушение на конституционната норма на **чл. 88, ал. 1, изр. 2** от Конституцията. Народното събрание е решило чак след първото четене (първото гласуване) двете четения (двете гласувания) да се извършват в едно заседание. Смисълът и духът на **чл. 88, ал. 1, изр. 2** от Конституцията е, че решението за извършването на двете гласувания в едно заседание следва да бъде прието от Народното събрание преди двете гласувания, а не между тях, както е сторено в конкретния процесен случай. В подкрепа на този извод е и изразът „по изключение“, използван в цитираната конституционна норма. Не е допустимо за нещо, което Конституцията определя да става „по изключение“, народните представители от опозицията да бъдат поставени от парламентарното мнозинство пред свършен факт, като решението по **чл. 88, ал. 1, изр. 2** бъде взето от парламентарното мнозинство между двете гласувания, а не преди тях. Такава злоупотреба с правната възможност по **чл. 88, ал. 1, изр. 2** от страна на парламентарното мнозинство не съответства на духа и истинския смисъл на Конституцията и освен това е в пълно противоречие с принципа на парламентарното управление (**чл. 1, ал. 1 от Конституцията**), който гарантира правата на народните представители от парламентарната опозиция да имат достатъчно време да се подготвят за две гласувания в едно

заседание, а не да разберат *post factum*, че второто гласуване ще се проведе в същото пленарно заседание, защото такава е волята на управляващото мнозинство в парламента.

3. С Решение № 20 от 23 декември 1992 г. (обн. ДВ. бр.1 от 5 Януари 1993г.) Конституционния съд поддържа, че има определени действия на правителството, които подлежат на предварителното одобрение от Народното събрание и дава за пример сключването на договори за държавни заеми - чл. 84, т. 9 от Конституцията. В същото цитирано Решение № 20 от 23 декември 1992 г. Конституционният съд допълва, че въпросът по чл. 84, т. 9 от Конституцията е от компетентността на Народното събрание и отбелязва, че без предварително съгласие на Народното събрание правителството не може да сключи договор за държавен заем. Следователно ако правителството сключи договор за държавен заем без предварителното съгласие на Народното събрание, такъв договор би бил противоконституционен поради нарушение и противоречие с **чл. 84, т. 9 от Конституцията**.

Както изрично е прието в Решение № 9 от 16 юни 1999 г. (ДВ, бр. 57 от 25 юни 1999 г.) на Конституционния съд, ратификационният закон инкорпорира утвърдения договор и следва да се разглежда като цялостен акт, който може да се оспорва във всичките му части. Цитираното решение в пълна сила е относимо и за конкретния процесен случай. Смисълът и духът на Конституцията е, че всички международни договори (независимо дали са такива на публичното право или такива на частното право), които по една или друга причина са ратифицирани от Народното събрание, могат да бъдат предмет на разглеждане пред Конституционния съд по повод конституционосъобразността на закона за ратифицирането им, с който те образуват единно цяло. Конституцията никъде не дели законите за ратификация на две групи - на закони за ратифициране на международни договори на публичното право и на закони за ратифициране на частноправни договори с международен елемент. Нещо повече – Конституцията никъде не дерогира правомощието на Конституционния съд по чл. 149, ал. 1, т. 2 от

Конституцията относно втората група ратификационни закони (закони за ратифициране на частноправни договори с международен елемент). Конституционният съд е длъжен да допусне за разглеждане всяко искане за установяване противоконституционност на закон, защото това е правомощието му по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията и произтичащото от него конституционно задължение.

С Решение № 9 от 16 юни 1999 г. (ДВ, бр. 57 от 25 юни 1999 г.) на Конституционния съд е прието, че когато се атакува пред Конституционния съд един закон за ратификация на договор и в съобразителната част на искането се вижда, че се атакува и самия договор "искането обхваща не само ратификационния акт, но и международните договори, предмет на този акт", поради което Конституционният съд "следва да се произнесе и по оплакванията, отнасящи се до договора".

В настоящото искане атакуваме пред Конституционния съд горецитирания закон за ратификация на процесните договори и атакуваме и самите договори, т.е. настоящото искане обхваща не само ратификационния акт (закон), но и договорите, предмет на този акт (закон), поради което искаме Конституционният съд да се произнесе и по оплакванията, отнасящи се до договорите, а именно че тези договори са сключени в нарушение на **чл. 84, т. 9 от Конституцията**. А от това следва, че и ратификационният акт (закон) е противоконституционен. Конституционният съд трябва да приеме, че искането обхваща не само ратификационния акт (закон), но и договорите, предмет на този акт (закон), и следва да се произнесе и по оплакванията, отнасящи се до тези договори.

Съществува неразривна връзка между закона за ратификация и ратифицираните договори, т.е. те са единно цяло. При контрола по реда на чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията не се дава възможност да се допусне искането само по отношение на закона за ратификация и да се отклони по отношение на договорите, след като е посочено, че договорът е сключен в нарушение на Конституцията и поради това е в противоречие с нея. Самостоятелната преценка на ратификационния закон за

конституционносъобразност без такава преценка на ратифицираните с него договори е невъзможна. При тази хипотеза Конституционният съд следва да провери и прецени както дали ратифицираните договори съответстват на Конституцията по същество и по съдържание (материалната конституционносъобразност), така и дали ратифицираните договори са сключени при спазването на конституционно предвидената процедура и условие по чл. 84, т. 9 от Конституцията.

Да се сведе волеизявлението за ратификация само до формалния акт обаче, е правен абсурд. Ратификацията не съществува "сама за себе си". Същинското, материално съдържание на волеизявлението за ратификация е винаги договора/договорите, който/които се ратифицира/т. Чрез ратификацията Народното събрание изразява воля България да бъде обвързана с конкретния договор/договори с оглед на неговото/тяхното съдържание, на правата и задълженията, които произтичат от него/тях. Това е смисълът на ратификацията, основанието за нейното извършване.

С горесцитираното Решение № 9 от 16 юни 1999 г. Конституционният съд поддържа, че обстоятелството, че в чл. 149, ал. 1, т. 4 е предвидена възможността съдът да се произнася за съответствието на сключените международни договори с Конституцията преди ратификацията им, не изключва правото на съда да се произнася по тяхната конституционност и след ратификацията им. В горесцитираното Решение № 9 от 16 юни 1999 г. съдът посочва, че точка 4 не ограничава правомощията на съда по т. 2 на чл. 149, ал. 1 от Конституцията, а ги допълва. С нея е създадена възможност за предварителен контрол за конституционност, преди международният договор да е предложен за ратификация и за утвърждаването му като акт със силата на закон. И когато тази възможност не е била ползвана, няма пречка въпросът за конституционността на международния договор да бъде повдигнат чрез атакуване на акта за ратифицирането му на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията. С горесцитираното си Решение № 9 от 16 юни 1999 г. съдът поддържа, че това е така и защото ратификационният (утвърждаващият) закон инкорпорира утвърдения международен договор и би трябвало двата да

бъдат разглеждани като един цялостен акт, който може да бъде оспорван като противоконституционен във всичките му части. В същото свое Решение № 9 от 16 юни 1999 г. Конституционният съд поддържа, че евентуалната противоконституционност на международния договор прави противоконституционен и акта за ратификацията му.

В конкретния случай процесните договори, ратифицирани с ратификационния закон, са противоконституционни поради това, че са сключени в нарушение на **чл. 84, ал. 9 от Конституцията**, който предвижда точно определена предварителна процедура и точно определено предварително условие за тяхното сключване. Народното събрание не е давало съгласието си за сключването на горесцитираните процесни договори за облигационен държавен заем. Съгласието на Народното събрание е следвало да бъде поискано и съответно дадено с отделно и самостоятелно волеизявление преди сключването на трите горесцитирани договора за облигационен държавен заем, но в конкретния случай такова съгласие не е искано и не е давано. Горесцитираните три процесни договора съставляват единен и цялостен правно-финансов механизъм за поемането на правни задължения от Република България по облигационен държавен заем. Това се доказва и от факта, че и трите процесни договора са ратифицирани с един единствен закон за ратификация. В резултат от сложния правно-финансов механизъм, състоящ се от сключването, ратифицирането, влизането в сила и обнародването на трите договора, се поражда цяла система от взаимосвързани правоотношения, по които българската държава се конституира в качеството на длъжник, имащ правния статус на емитент, поемащ правни задължения по облигационен държавен заем. Смисълът и целта на този единен правно-финансов механизъм от три договора се доказва и от изречение 2 от мотивите към ратификационния законопроект, а именно – целта на подписаните договори е емитиране на дълг, като в тях се регламентират задълженията и взаимоотношенията между отделните страни. В изречение 5 от същите мотиви изрично се посочва „поемане на държавен дълг“, в изречение 6 – „матуритет“, в изречение 7 – „лихвен процент“, а в

изречение 10 дългът се дефинира като „български суверенен дълг“. По същество идеята на този сложен механизъм за емитиране на облигационен държавен заем е да осигури финансов ресурс за Република България чрез поемане на дълг пред кредитори. Юридически при всяко дългово правоотношение (включително и такова по облигационен държавен заем) има длъжник и кредитор. В конкретния случай българската държава има правното качество на длъжник и емитент по облигационен държавен заем, въпреки че Народното събрание никога не е давало предварителното си съгласие за сключването на горесцитираните процесни договори по смисъла на чл. 84, т. 9 от Конституцията. Именно поради това процесните договори противоречат на чл. 84, т. 9 от Конституцията и са противоконституционни, а оттам е противоконституционен и ратификационният закон. Сключването на тези договори без предварителното съгласие на Народното събрание е по същество противоконституционно заобикаляне на българския парламент и игнориране на неговата изключителна компетентност да дава предварително съгласие за сключването на договори за държавни заеми. Това е тежко и съществено нарушение на предвидената в Конституцията процедура по сключването на договори за държавни заеми (чл. 84, т. 9 от Конституцията).

Ратифицирани са договори, с които се емитира нов държавен заем, за което е трябвало според чл. 84, т. 9 от Конституцията да се иска предварителното съгласие на Народното събрание.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

1. Молим на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията да установите противоконституционност на Закона за ратифициране на Договора за дилърство между Република България в качеството на Емитент и Ситигруп Глобъл Маркетс Лимитид, Ейч Ес Би Си Банк Пи Ел Си, Сосиете Женерал и Уникредит Банк АГ в качеството на Организатори и Дилъри относно Глобална средносрочна програма на Република България за

издаване на облигации на стойност 8 000 000 000 евро, подписан на 6 февруари 2015 г., на Договора за агентство между Република България в качеството на Емитент и Ситибанк Н.А., клон Лондон, в качеството на Фискален агент, Платежен агент, Агент по замяната, Агент по прехвърлянето и Агент за изчисляване и Ситигруп Глобъл Маркетс Дойчланд АГ в качеството на Регистратор, Платежен агент и Агент по прехвърлянето относно Глобална средносрочна програма на Република България за издаване на облигации на стойност 8 000 000 000 евро, подписан на 6 февруари 2015 г., и на Акта за поемане на задължения от Република България в качеството на Емитент относно Глобална средносрочна програма на Република България за издаване на облигации на стойност 8 000 000 000 евро, подписан на 6 февруари 2015 г., като противоречащ на чл. 1, ал. 1 от Конституцията; чл. 4, ал. 1 от Конституцията; чл. 11, ал. 1 от Конституцията; чл. 62, ал. 1 от Конституцията; чл. 88, ал. 1, изр. 2 от Конституцията; чл. 84, ал. 9 от Конституцията, както и да установите противоконституционност на горесцитираните ратифицирани договори, като противоречащи на чл. 84, ал. 9 от Конституцията.

Предлагаме като страни по конституционното дело да бъдат конституирани Министерски съвет, Министъра на финансите, постоянната парламентарна Комисия по бюджет и финанси.

Доказателствени искания:

1. Молим да изискате от Народното събрание официално заверен препис от стенографския протокол на заседанието на 43-то Народното събрание, проведено на 25-ти февруари, 2015 г.
2. Молим да изискате от Министерския съвет и от Министъра на финансите официално удостоверение (или друг официален писмен документ), от което да е видно дали Република България в качеството си на емитент е емитирала облигации съгласно горесцитираните процесни ратифицирани договори, и ако

е емитирала такива облигации:

- на кои дати Република България е емитирала облигации;
- какъв брой облигации е емитирала Република България на всяка от тези дати;
- на каква стойност са облигациите, емитирани от Република България на всяка от тези дати;
- какъв е лихвеният процент на облигациите, емитирани от Република България;
- какъв е матуритетът на облигациите, емитирани от Република България;
- какви са паричните суми, които Република България е получила, по облигациите, които тя е емитирала;
- какви са паричните суми, които Република България ще получи, по облигациите, които тя е емитирала;
- в кои банки са паричните суми, които Република България е получила, по облигациите, които тя е емитирала.

Прилагаме и молим да приемете като доказателство и следния документ: Предложение от народния представител Румен Гечев с вх. № 554-00-500, дата 25 / 02 / 2015 г., 14:32 часа.

Народни представители:

Михаил Милков
Атанас Петрушев
Корнелия Асенов
ВЕЛИЗАР ЕНГЕВ
Берислав Боричи
Люб

Абдус Зафиров

Марина Боздженева

Петър Келев

Димитър Гороб

Руля Бевел

Георги Бръвналин

Аман Стамб

Георги Анастасов

Нелко Бойчев

Добрин Данев

Светла Бърварова

Кирчо Карабозов

Радослав Бойчев

Димитър Келев

Мас Маноков

Стефан Ламбов Данаилов

Марина Тодорова

Иван Пенков Иванов

Светослав Димитров

Петър Георгиев Козиев

Андрей Станков

Иван Костадинов Станков

Георги Келев Козиев

и др.

и др.

и др.

и др.

и др.

и др.

и др.

и др.

и др.

и др.

и др.

и др.

и др.

и др.

и др.

и др.

и др.

и др.

МАНКО ГЕНОВ -

Георги Тодоров

Красимир Янков

Тасмо Ерменков

Дора ЯНКОВА

Димитър Димитров

Георги Кадиев

Кристиан Виленин

Жури Тодоров

Георги Свещенски

Стоян Мурзев

Врадимир Стойнев

Валери Мадяков

Георги Богданов

Васили Антонов

Иван Ванелински Иванов

Емил Димитров Кевел

Румян Стефанов Попов

Следващо място в борбата

Андрей Петров Христова